Vrijdag 28 Januari 1944

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

61ste Jaargang, No. 4117

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
ƒ 2.00 per maand [Aruba ƒ 2.50] bij vooruitbetaling
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10

Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Redactie Tel. 1858.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij, tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.

Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38
Kantoor voor Administratie Gebiedsdeel Bonaire:
M. L. BOOI. Bredestraat, Kralendijk.

Aruba zendt geen olie meer naar Spanje

Zeer hevige geconcentreerde aanval op Berlijn.

WAT DOET SPANJE?

Geen olie meer uit Caraïbisch gebied.

Spanje is genoopt zijn positie te herbepalen ten aanzien van Duitsland en zijn verbondenen in verband met het feit, dat de Verenigde Staten de olietoevoer naar Spanje hebben gestaakt. Franco's regering staat voor de mogelijkheid een diepe crisis in de gehele Spaanse staathuishoudkunde. Van bevoegde zijde toch werd vernomen, dat de olieverschepingen welke voor Februari beraamd waren uit het Caraïbisch gebied niet meer zouden doorgaan. Dit berooft Spanje practisch van zijn gehele olievoorziening.

De geringe hoeveelheid, die Spanje met eigen schepen uit Caraibië krijgt, is zo miniem, dat des kundigen de ernstige gevolgen voorzien als bijvoorbeeld slechts één tankschip nar de kelder gejaagd werd.

Een en ander wordt uitgelegd als te zijn geschied binnen het kader van de Noordamerikaanse politiek ten aanzien van de onzijdige landen.

Reeds enige tijd onderhandelen de Verenigde Staten en Groot-Britannië met Spanje over de volgende punten:

1. Een aantal in Spaanse havens vastgehouden Italiaanse schepen los te laten.

2. Inperking van de werkzaamheden van nazie-verspieders en saboteurs op Spaans grondgebied, met name in de buurt van Gibraltar.

3. Inperking van de Spaanse uitvoer van vitale oorlogsmaterialen naar Duitsland.

Deze nieuwe stap van de Verenigde Staten kwam op een uiterst pijnlijk moment, omdat Spanje toch al diep onder de indruk is van de verbreking der betrekkingen met de As door Argentinië. De mogelijkheid wordt dan ook niet uitgesloten geacht, dat het materieel effect van deze daad, tezaam met de psychologische uitwerking van Argentinië's daad Spanje ertoe zal nopen zijn positie voor het verdere des oorlogs te bepalen. De onmiddellijke aanleiding tot deze drastische maatregel door de Verenigde Staten om Spanje's gehele staathuishoudkunde in de war te sturen was het kortelings gesloten monetair verdrag tussen Spanje en Duitsland (Washington, (AP) 28.1).

SPANJE BEVESTIGT ZIJN ONZIJDIGHEID".

De Spaanse Minister van Buitenlandse Zaken Graaf Jordana heeft opnieuw de onzijdigheid van Spanje bevestigd, niettegenstaande — naar hij beweerde — de zenuwoorlog der oorlogvoerenden om het te dwingen te kiezen tussen de twee partijen.

De verklaring van den Minister aan het Falangistische partijblad „Arriba" werd gedaan in verband met wat „Arriba" noemde de „campagne welke de laatste tijd gevoerd wordt door de buitenlandse pers en radio".

Jordana zeide: „Tegen de zenuwoorlog, welke zoals wij vandaag zien niet alleen tegen den vijand maar ook tegen onzijdige landen gevoerd wordt, moeten wij volkomen kalm blijven en geen afstand doen van onze onwrikbare koude en objectieve positie".

Deze verklaring werd op de voorpagina van „Arriba" gepubliceerd naast uitvoerige berichten over de beslissing van de Argentijnse regering om de betrekkingen met Duitsland en Japan te verbreken.

Jordana had het nog over „die gebeurtenissen en sabotage" welke „een kwaad vormen dat uitbreekt in alle landen met inbegrip van de oorlogvoerende". Hieraan voegde hij toe: „De schade, welke zij Spanje aandoen in zijn handel en vriendschappelijke betrekkingen met andere landen stelt de auteurs — wie zij ook mogen zijn — in staat te worden beschouwd als behorende tot de vijanden van Spanje" (Madrid, (AP) 27.1).

STIMSON VOORZIET GROTE SLAG OM ROME.

De Noordamerikaanse Secretaris van Oorlog Henry Lewis Stimson voorspelde op een persconferentie, dat er waarschijnlijk een grote slag zal plaats vinden ten Zuiden van Rome als de Duitsers zullen trachten de Geallieerde landingsstrijdkrachten, welke bij Nettuno aan land kwamen, in zee terug te drijven. Hij zeide, dat tot nu toe de positie der Geallieerde strijdkrachten gunstig is en dat de vijandelijke weerstand uiterst zwak was. Hieraan voegde hij evenwel toe, dat er elke reden is om te geloven, dat de Duitsers fel zullen reageren om hun verbindingslinies tussen Rome en het Zuid-Italiaanse front te behouden. Het is ook mogelijk, dat de vijand zijn huidige linie in het Zuiden zal moeten verlaten als gevolg van de landingen en de uitbreiding van hét strandhoofd (Washington, (AP) 27.1).

DE STRIJD OM ROME.

Geallieerde vliegers hebben met zware bombardementsvliegtuigen de vijandelijke vliegvelden bij Marseille en Montpellier in Zuid-Frankrijk aangevallen. Zij schoten bovendien 50 vijandelijke vliegtuigen uit de lucht, terwijl slechts 7 Geallieerde vliegtuigen verloren gingen, waarvan nog weer 3 vliegers er heelhuids afkwamen.

De Berlijnse radio erkende de aanval op Marseille en zeide dat in die aanval 3 geallieerde vliegtuigen waren neergeschoten. Marseille is voor de nazies van het grootste belang als haven voor duikboten en als luchthaven.

Dan heeft de marine de omstreken van Formia beschoten (dit ligt aan de Via Appia — Red.), waar de Duitsers zich nog verschanst hebben.

Terwijl dit alles plaats vond, werden Duitse doelen aangevallen in Middel-Italië en ten Zuiden van Rome. De Luftwaffe had het toekijken bij deze aanvallen, die zich vooral bepaalden tot aanvallen op de troepenschepen. De Britse marine viel verder nog een klein convooi aan.

Het communiqué meldt, dat Franse troepen voortgaan in hun opmars aan het front van het 5e leger.

Het terrein, dat de geallieerden ten Zuiden van Rome in hun bezit hebben is vergroot, waarbij de Britten krijgsgevangenen maakten.

Ook de Fransen maakten wel een 100 krijgsgevangenen. Deze krijgsgevangenen vertelden, dat Hitler bevolen had aan de Duitsers om in elk geval de Gustav-linie te behouden. Toch wisten de Duitsers 15 km. ten Noorden van Anzio de Britten terug te dringen bij een tegenaanval. De Noordamerikanen daarentegen veroverden enkele heuvelen over de rivier de Rapido alle weerstand ten spijt (Algiers, (AP) 28.1).

DUITSE TEGENAANVAL.

De radio van Rome zeide, dat de Duitse troepen de stad Borgopiave op 3 kilometer ten Noord-Westen van Littoria in de Pontijnse moerassen en op 6½ kilometer ten Zuiden van de Via Appia heroverd hebben. Er is geen bevestiging van dit bericht van Geallieerde zijde (Londen, (AP) 27.1).

VOORWAARTS BIJ CASSINO.

De Franse troepen zitten vanmorgen, Vrijdag, op enkele kilometers ten Noorden van Cassino, niettegenstaande het moeilijke bergterrein en de vastberaden tegenstand van den vijand, die hevige tegenaanvallen uitvoert. De Noordamerikaanse troepen bestormen de bergen ten Westen van de Rapido onder het vijandelijke vuur (Algier, (AP) 28.1).

COMMUNIQUE VAN CAIRO.

„Formaties van Britse vliegtuigen hebben gisteren wederom aanvallen gedaan op de vijandelijke scheepvaartdoelen en wegen in de Aegeïsche Zee. 22 Schepen werden gisteren aangevallen. Verschillende daarvan werden beschadigd en twee ervan zonken. Op een der schepen werd een hevige ontploffing waargenomen. De haven van Piraeus werd in de nacht van 23 op 24 Januari wederom aangevallen. Het voornaamste spoorwegstation werd getroffen. Van al deze verrichtingen is één onzer vliegtuigen niet teruggekeerd" (Caïro, (AP) 27.1).

MUSSOLINI SLECHTER.

„La Suisse" van Génève meldt, dat de gezondheid van Mussolini gedurende de laatste weken verslechterd is en dat verschillende specialisten hem bezocht hebben in zijn villa nabij Como. De specialisten hebben aangeraden tegen een operatie met het oog op zijn algemene toestand (Bern, (AP) 27.1).

VON RIBBENTROP IS ER NOG.

„De Duitse Minister van Buitenlandse Zaken Joachim von Ribbentrop, die er blijkbaar nog is, heeft zich ook uitgelaten over het verbreken der betrekkingen met de as door Argentinië.

Hij beweerde ...... dat Engeland en niet Duitsland de verliezer zal zijn als gevolg van deze Argentijnse maatregel. En voorts zeide hij: „De Ramirez-regering heeft thans toegegeven aan de druk en de souvereiniteit van het land opgegeven in ruil voor de 'welwillendheid' der Verenigde Staten. De reden, welke door Buenos Aires wordt genoemd voor de breuk — de beweerde deelneming door leden van de Duitse Ambassade aan een verspieders-affaire — is volkomen onwaar".

Aldus sprak Joachim von Ribbentrop volgens de radio van Berlijn (Londen, (AP) 27.1).

Het nieuws van vandaag.

Uit zeer bevoegde bron heeft de Associated Press vernomen, dat de olieverschepingen naar Spanje uit het Caraïbische gebied — voornamelijk Aruba dus — zijn stopgezet. Men gelooft, dat dit een ernstige klap voor de Franco-regering is, welker Minister van Buitenlandse Zaken gisteren nog een zijdelingse aanval deed op de Verenigde Landen. Spanje kreeg namelijk nauwelijks voldoende olie om zijn verkeer en nijverheid op gang te houden en mogelijk zal het resultaat hiervan zijn, dat men niet meer zoveel met Hitler zal koketteren, maar eerder naar reden luisteren. Hieruit blijkt, dat de Noordamerikaanse regering, welke natuurlijk in deze quaestie te zeggen heeft, een krachtiger houding gaat aannemen. Bolivia en Argentinië waren er reeds duidelijke voorbeelden van.........en nu is Spanje aan de beurt.

In de nacht moest Berlijn het weer ontgelden. Een grote strijdmacht van Britse bommenwerpers deed een zeer hevige geconcentreerde aanval op de Duitse hoofdstad, maar ook werden doelen op Helgoland, in West-Duitsland en Noord-Frankrijk aangevallen. Gisteren overdag deden vliegtuigen uit het Middellandse Zeegebied krachtige aanvallen op de vliegvelden om Marseille. In totaal schoten de vliegtuigen van het Middellandse Zeegebied gisteren 50 vijandelijke toestellen neer, o.a. boven het strandhoofd ten Zuiden van Rome, waar de strijd in felheid toeneemt.

Meer naar het Zuiden is Cassino haast geheel ingesloten, aangezien de Franse troepen reeds een heel eind ten Noorden ervan oprukken over het bergterrein. Men wil de vallei van de Liri bereiken, waar de voortgang gemakkelijker zal zijn. De Russen hebben thans de blokkade van Leningrad volledig gebroken.

Dit werd bekend gemaakt in een dagorder van Generaal Govorov en andere militaire kopstukken. Meer dan 700 dorpen en gehuchten werden in het laatste offensief aan dit front bevrijd en de nazies werden van 65 tot 100 kilometer van de grote stad teruggeslagen. In Moskou donderden gisteren om 20 uur 24 saluutschoten uit 324 kanonnen.

Uit Washington komen heden verhalen over afschuwelijke wreedheden, welke de Japanners hebben gepleegd tegen Noordamerikaanse krijgsgevangenen. Ontsnapte officieren hebben een en ander aan het licht gebracht en nu poogt Tokio de Noordamerikaanse bekendmaking tegen te gaan met de bewering, dat de Japanse krijgsgevangenen in Noordamerikaanse handen zo slecht behandeld worden. Men moet weten, dat het aantal dezer Japanse krijgsgevangenen ongeveer 400 bedraagt, omdat de Jap liever zelfmoord pleegt dan zich te laten vangen.

GENADESLAG VOOR BERLIJN.

Honderden Britse vliegtuigen hebben vannacht aan Berlijn wat genoemd kan worden de genadeslag toegediend. Zij wierpen een ontzaggelijke hoeveelheid ontploffingsstoffen van zwaar kaliber op de Duitse hoofdstad, die toch al voor driekwart verwoest is. 34 Vliegtuigen gingen hierbij verloren, dit is 8 meer dan het gemiddelde van de 11 hieraan voorafgegane nachten. De campagne tegen Berlijn is begonnen op 18 November 1943 en dit was de 12e klap en zeker nog niet de laatste, maar mogelijk wel de „finishing touch". Het Ministerie van Luchtvaart deelde het tonnental niet mede, maar men schat het op wel 1500, hetwelk het gemiddelde van de vorige hevige aanvallen is. In dit geval zou thans een hoeveelheid van meer dan 18.000 ton aan bommen in iets meer dan twee maanden tijds op Berlijn zijn neergeworpen.

Ook hebben de Britse vliegtuigen in de afgelopen nacht aanvallen gedaan op Helgoland, West-Duitsland en Noord-Frankrijk (Londen, (AP) 28.1).

BRITSE KRIJGSGEVANGENEN STERVEN BIJ DE JAPS.

Anthony Eden deelde in het Lagerhuis mede, dat duizenden manschappen van de Britse krijgsgevangenen in Japanse handen sterven, omdat zij gedwongen worden onder tropische oerwoudcondities te leven zonder behoorlijke dekking, kleding, voedsel en geneeskundige verzorging. Groot-Britannië, zo waarschuwde Eden, zal te zijner tijd niet vergeten, wat de Japanners misdaan hebben in dit opzicht.

Edens verklaring komt ongeveer op hetzelfde moment als de mededeling van Washington, dat de Japanners de uitgehongerden pijnigen en naar hun grillen doden. Dit lot overkwam velen van de 36.000 Noordamerikaanse en Philippijnse soldaten, die op de strijd bij Bataan en Corregidor werden krijgsgevangen gemaakt. Minister Eden van Buitenlandse Zaken beschuldigde de Japanse overheden ervan den krijgsgevangenen te dwingen briefkaarten te schrijven, zoals er verscheidene ontvangen zijn, waarop de afzenders de indruk wekken in goede gezondheid te zijn en een behoorlijke behandeling te genieten. Eden zeide, dat zo juist bij de Regering berichten waren binnen gekomen, die alle twijfel wegnamen en waaruit bleek, dat de ware stand van zaken wel heel anders was voor de grote meerderheid van de krijgsgevangenen der Japanners.

Eden besloot met de waarschuwing, dat de Japanse regering wel moest bedenken, dat in de toekomst het gedrag der militaire autoriteiten niet vergeten zal zijn (Londen, (AP) 28.1).

TWEE-DERDEN OVERZEE.

„De Noordamerikaanse Secretaris van Oorlog Henry Lewis Stimson deelde mede, dat twee-derden van het steeds groeiende Noordamerikaanse leger tegen het eind van het jaar over zee zullen zijn. Hij maakte melding van plannen om enkele legerkampen in de Verenigde Staten binnen de komende maanden te sluiten en een groot deel der soldaten, die thans administratief werk verrichten, over te plaatsen naar gevechtsafdelingen (Washington, (AP) 27.1).

JOEGOSLAVISCH COMMUNIQUE.

Volgens het Joegoslavische communiqué hebben de Partijgenoten op 6 verschillende plekken tegelijk een aanval gedaan op de spoorlijn van Beograd naar Zagreb (één nacht treinen— Red.). Tito meldt via Caïro, dat heftig voortgestreden wordt in de buurt van Tuzla en Zvornik (Oost-Bosnië) en volgens hetzelfde bericht hebben de Duitsers van over de Donau al ontzettingstroepen moeten sturen. De Partijgenoten hebben belangrijke punten in hun bezit langs de Drina, een rivier in Bosnië, door wier dal de vijandelijke troepen opmarcheren.

Tuzla is Dinsdag door de Duitsers veroverd na dagen van heftige gevechten van man tegen man in de straten; het ligt 140 km. ten Zuid-Westen van Beograd en 75 km. ten Noord-Oosten van Sarajevo, hoofdstad van Bosnië (Londen, (AP) 28.1).

FOLKLORE

De Hoofddoek van de Surinaamse Kottomissie.

Buitengewoon interessante lezing van R. D. Simons.

Voor een stampvolle zaal in de J.P. F.-Club heeft de Heer Rudolf David Simons (in de wandeling genaamd R.D.) zijn aangekondigde lezing gehouden over de hoofddoek van de Surinaamse Kottomissie. Speciaal kwam hij hiertoe over van Aruba waar de Heer Simons zijn vacantie doorbrengt.

De heer Simons, die een geboren verteller bleek te zijn, bracht een flinke stapel hoofddoeken mede, waaronder uiteraard biezondere exemplaren; één ervan dateert zelfs van 1852 en van een ander bestaan practisch geen andere exemplaren meer.

Als inleiding vertelde de spreker natuurlijk eerst van het ontstaan van de gehele dracht der Kottomissie. Deze dracht werd ontworpen door de Hernhutter Zending in Suriname kort na de aankomst der eerste negerslaven. De vrouwen waren toen nog maar gekleed met een soort sarong (panji genaamd) om het middel en een andere doek om het bovenlijf.

De dracht van de Kottomissie nu bestaat uit een kotto (rok) een jak en een hoofddoek (anjisa). Veelal hebben de vrouwen dan nog een doek die zij over de schouder werpen, welke de naam draagt van „Tap' skien panji" (dekdoek). Samen vormen deze delen dus een stel en de vrouw die een geheel stel heeft van hetzelfde goed wordt geacht uitstekend gekleed te gaan.

Over elk der kledingsstukken apart zou heel wat te zeggen zijn, doch de Heer Simons wilde zich slechts bepalen tot zijn specialiteit: de hoofddoek.

Het is een Afrikaans gebruik — zo zeide hij — om namen te geven aan alles. Bij Achanti is kort geleden hierover een studie verschenen. Over de namen van de hoofddoeken zal steeds meer gezegd worden.

De eerste doeken kwamen uit Madras (Brits Indië) en worden nog steeds Madras-doeken genoemd. Men moet kenner zijn om de Madras-doeken te kunnen herkennen. Deze hebben namelijk een vrij ongelijke rand met kleine gaatjes, waarmede zij aan het weeftoestel werden vastgemaakt.

De hoofddoek speelt een grote rol.

De hoofddoek — aldus vervolgde de Heer Simons — speelt een zeer grote rol bij de Surinaamse volksvrouw. Wij kennen allen het gezegde „Zegt het met bloemen". De Surinaamse volksvrouw evenwel zegt het met de hoofddoek.

Het volgende aardige voorbeeld haalde de spreker aan:

Vóór het uitbreken der vijandelijkheden waarbij Nederland betrokken was had Majoor Vink het bevel over de troepen in Suriname. Later toen de Surinaamse weermacht echter uitgebreid werd kwam er steeds een andere bevelhebber met hogere rang boven den Majoor te staan. Om te laten zien, dat zij den Majoor alle eer gaven voor de bestaande weermacht, besloten de Surinaamse marktvrouwen hem een hoofddoek cadeau te doen met een toepasselijke naam.

De doek was wel 80 jaar oud en kreeg de naam: „Je tak' a hasi mooi ma, joe n'e prakzeri a koetsierie, de sorgoe 'em". Letterlijk vertaald is dit: Je hebt wel mooie woorden voor het paard maar je denkt niet aan den koetsier die ervoor zorgt. Dit wil dus zoveel zeggen als dat de weermacht wel geprezen wordt maar dat Majoor Vink die haar oubouwde vergeten wordt.

Een ander eerbewijs, dat de Surinaamse volksvrouw bewijst met haar hoofddoek is door die op de grond te leggen zodat de betrokken persoon erover kan lopen. Met het bezoek van Prins Bernhard en Prinses Juliana bijvoorbeeld is dit nog geschied. Het idee dat daarbij bestaat is, dat de voeten van den hogen persoon de grond niet mogen raken.

De kleding verdwijnt.

Het is jammer, zo zeide de Heer Simons, dat de kleding langzamerhand verdwijnt. Het jongere geslacht voelt meer voor de moderne klederdracht en men komt de Kottomissie in het dagelijks leven nog maar weinig tegen. Alleen met feestelijke gelegenheden komt zij voor de dag en dan gebeurt het dikwijls dat andere dames zich ook als Kottomssie verkleden. Deze pseudo-kottomissie kan men echter direct aanwijzen omdat zij niet gewoon is aan de wijde klederdracht, welke bovendien nogal stijf gestreken is. De Heer Simons merkt hierbij op, dat toen hij uit Nederland terugkeerde met zijn nieuwe echtgenote, voor deze bijna geen plaats in de keuken was als er reeds twee kottomissies bezig waren.

In verband hiermede vertelt de spreker nog het een en ander over de rok en het jak. De lengte van de rok moet reiken van de grond tot de tanden. Van de tanden tot het middel wordt hij omgeslagen om de „kotto bere" (letterlijk rokbuik) te vormen. Hierin verbergen de vrouwen dan haar zakdoek en andere bezittingen.

Op de rug komt nog een kussentje gevuld met paardenhaar om het jak te doen uitstaan. De meeste hoofddoeken kwamen uit Leiden. In Twente en andere grote textielcentra vond men het niet meer lonend om bestellingen van 800 tot 1200 stuks uit te voeren. Later nog kwamen de doeken uit Zwitserland, maar sedert de oorlog worden er geen nieuw ingevoerd.

De prijs voor gewone doeken, welke het laatst bij de firma Kersten en de firma Behjamins verkocht werden, is van ƒ 1.— tot ƒ 1.50. Madras-doeken kosten van ƒ 3.— tot ƒ 4.— per stuk.

De volksvrouw in Suriname zegt: „Anjisa na poti s'ma goedoe" (De hoofddoek is de rijkdom van de arme vrouw). Dikwijls hebben de vrouwen dan ook een duizendtal doeken. Het gebeurde tijdens het bezoek van Prinses Juliana, dat de Heer Simons een zeldzame doek gewaar werd en er op uit ging om die in zijn bezit te krijgen. De arme vrouw wilde den Heer Simons graag enkele doeken geven hoewel — naar zij zeide — zij er maar enkele had. De kast ging open en daar telde zij er maar even 240 stuks. Dat waren dan de enkele!

Deviezendoeken.

Dan zijn er zogenaamde deviezendoeken, dat zijn doeken waarin deviezen en sprenkers geborduurd zijn. Het is ongelofelijk fijn borduurwerk.

Een bekend teken dat op vele doeken voorkomt is een blokje met een winkelhaak, genaamd „sabi-diri" (weten is duur — of door schade en schande wordt men wijs). De naam heeft in de regel echter niets te maken met het patroon. Op biezondere gebeurtenissen wonden terstond namen gemaakt, die door de verkopers met de bepaalde doek worden uitgestald. Het komt soms wel voor, dat het patroon invloed heeft op de naam zoals bijvoorbeeld de „pier-amandra", als er amandelvormen op gedrukt zijn, of de „vergeet-me-niet" als er vergeet-me-nietjes op getekend staan. Een zeldzaamheid is als men twee doeken met dezelfde naam heeft. Het enkele geval dat den Heer Simons bekend is wordt door hem met de betreffende doeken getoond.

Een gebeurtenis, waarbij de vrouwen het nodig achten een doek te be-

(Vervolg op pagina 3).

Zachtmoedigheid en een critisch oog de eigenschappen van den Patroon der Journalisten

door
PIET GEURTS.
Journalist.

Morgen, 29 Januari, zal de katholieke kerk het feest vieren van den Patroon der journalisten, den Heiligen Franciscus van Sales, geboren in 1567, in 1602 bisschop van Genève geworden, overleden in 1622 en reeds in 1665 heilig verklaard. Franciscus van Sales, die als litterator tot de beste Franse proza-schrijvers behoort, muntte bovendien uit door de inhoud zijner geschriften. De vlotheid van zijn pen (oeuvre van 25 dikke delen) gepaard met het hoge gehalte van wat hij schreef, zijn zachtmoedige aard gepaard aan het critische oog, maakte dat Pius IX hem in 1923 tot Patroon der Katholieke Pers uitriep. Waar kort geleden, op 29 December, de Nederlandse R.K. Journalistenvereniging wier Patroon Franciscus is, haar 40-jarig jubileum vierde, plaatsen wij hieronder de buitengewoon mooie karakterbeschrijving, welke Piet Geurts in „Gestalten en Gedachten" gegeven heeft. — Redactie Amigoe.

Zelf beminnelijk en anderen beminnelijk gewenst.

In de na-apostolische geschiedenis der Kerk ken ik onder de Heiligen van het mannelijk geslacht slechts twee mede-mensen, tussen welke ik zou aarzelen te kiezen, als me gevraagd werd: wie was de beminnelijkste van alle heilige mannen? Het is Augustinus van Hippo en Franciscus van Sales. De eerste is de minstreel der rouwmoedige zondaars, wien men geen dienst en geen genoegen bewijst, als men hun heilige, gedacht in de „Sturm-und Drang-periode" van zijn leven, mooier voorstelt, dan hij is. Dan ontneemt men aan den groten patroon der boetelingen iets van zijn charme, welke zijn gehele verschijning voor de zwakke en zondige mensenkinderen heeft.

De tweede, Franciscus Salesius, is de minstreel der vromen, die even verliefd zijn op zijn heilige persoonlijkheid als belust op zijn vroomheid. Scheid hier de vroomheid van haar dragers, zij is niet meer dezelfde, ze mist iets van haar aantrekkelijkheid.

Wat zou, aan beider heiligheid wel die heel biezondere bekoorlijkheid bijzetten? Ik meen het te weten; het is hun beminnelijke menselijkheid, welke, hoezeer vrij van alle aardzin, door hun hemelzin heenschemert.

Er is een raadsel in Augustinus' leven. Terwijl de buitensporig streng levende, uitgevaste Hieronymus zich na zijn bekering nog met roeden en keien de meest vernederende van alle bekoringen van het lijf moet slaan, schijnt in den in alles gematigden Augustinus, nadat hij eenmaal gedoopt is, met het hart der zonde ook het vlees der zonde gestorven te zijn. Zou de oplossing van het raadsel niet hierin gezocht moeten worden, dat in den uitgemerden, nog ietwat grimmigen en ijdelen Hieronymus lange tijd nog niet helemaal die ondeugd des geestes was gestorven, welker opgeblazenheid God wel eens geneest door het schandelijk en voor den mens zo beschamend verzet des vlezes?

De zachtheid van Augustinus.

De hemelse gerechtigheid heeft zich daarentegen op geheel wonderbare wijze ontfermd over den zoon van Monica. Zij heeft zich ontfermd over den man, die met al die uiterst krachtige vermogens van zijn onstuimige ziel en al die gulzige poriën van zijn weelderig en onverzadigbaar lichaam een verfijnd, maar des te geraffineerder heidens bederf had ingezogen.

Het geheim van zulk een wonderbare ommekeer heeft de Hemel evenmin als de aarde ons ten volle geopenbaard, maar de verdere levensgeschiedenis van den groten Kerkvader schijnt er enig licht over te doen opgaan. Na zijn bekering is Augustinus als de verpersoonlijking van die zachtzinnige en beminnelijke ootmoed, waaraan God zijn rijkste genaden heeft toegezegd. Door zijn lietallige geest van ontferming bleef de man die als een adelaar opvloog naar de hemelse sferen en als symbool van zijn gloeiende liefde tot God een vlammend hart in de handen draagt, zo dicht mogelijk staan bij de diepst gevallen mensen, wier zwakheid hij had leren peilen en aan wier ellendig lot die goedertieren en menslievende mens zich verknocht en verplicht bleef gevoelen.

Augustinus deed slechts 2 wonderen.

Augustinus heeft, voor zover wij kunnen nagaan, maar twee wonderen gedaan, en beide deed de „Grote Wener" ze wenend, wenend over het ongeluk van arme bezetenen en zieken, die op zijn sterfbed een beroep kwamen doen op zijn lieftallige barmhartigheid. Geen opwelling van drift, geen zweem van barmhartigheid of stugheid in dezen hemels zachten herder en leraar een groot deel van zijn leven omgeven door een meer heidense dan christelijke kudde en van alle kanten bestookt door „brullende leeuwen", door de meest hardnekkige en kwaadaardige ketterse secten. Het „hart der zonde", een hart van steen, had in hem plaats gemaakt voor een vader-, neen, voor een moederhart, dat, in plaats van te toornen over hun boosheid, de zwaksten en ongelukkigsten onder de mensenkinderen het meest beminde.

Zachtheid is het kenmerk der ware apologetica.

En nu Franciscus van Sales! De tienduizenden Calvinisten, die hij voor de Kerk terugwon, doen ons terug denken aan de Donatisten, de Manicheeërs en de Arianen uit Augustinus' tijd. De enen en de anderen werden tot de ware schaapstal teruggebracht met dezelfde onuitputtelijke zachtzinnigheid en onverdroten lankmoedigheid. Beider apostolische redevoeringen en geschriften, die van Augustinus en Franciscus, hebben dit gemeen, dat zij den tegenstander niet met geweld willen neerslaan en verpletteren, maar met zachtheid trekken en overtuigen. Men voelde zich gelukkig overwonnen te zijn.

Apologie kan zo licht stijven in de dwaling, door te verbitteren, maar in Franciscus' litteraire nalatenschap zuit ge tevergeefs zoeken naar één woord, dat grieft of kwetst. In zijn leer, maar ook in zijn omgang toonde hij zich de waardige zendeling van Hem, Die Zijne Apostelen zond als lammeren tussen de wolven, om van die wolven lammeren te maken.

Rukten zij hem het rechteroog uit, hij zou ze, zijn woorden en zijn daden beide zeggen het ons, met het linker oog lief hebben aangekeken; sloegen ze hem op de éne wang, hij zou de andere hebben aangeboden; mishandelden zij hem het was voor hem een prikkel te meer, om hun wel te doen; spraken zij kwaad van hem, hij zou des te eerder hun goede eigenschappen en verdiensten in het licht stellen; griefde men hem, het was het middel om zich van zijn biezondere welwillendheid te verzekeren; droeg men hem een nederige en ondankbare taak op, hij zou ze met des te meer blijmoedigheid vervuld hebben; preekte hij op het platteland soms voor bijna lege kerken, hij deed het met dezelfde onverdroten opgewektheid als waarmede hij voor het Franse hof het woord Gods verkondigde; vielen de onbescheidenen hem lastig en vroeg men hem om vijf keren op één dag te preken, zijn levensleuze was en bleef: „niets vragen en niets weigeren".

Franciscus was beminnelijk.

Zo was Franciscus' heiligheid de beminnelijkheid zelf. Maar dat is misschien niet eens zijn meest kenmerkende eigenschap. Het is deze andere: hij wist ook zijn evenmensen, hij wist ook de vroomheid in anderen beminnelijk te maken. „Vrome" mensen hebben soms nog al eens te worstelen met een vooroordeel, dat in hun evenmens soms een taai leven blijkt te hebben. Sommigen scheppen er namelijk een biezonder behagen in „vrome" mensen eenvoudig af te maken met den dooddoener: hij, zij is een kwezel.

Een verfoeilijke naam, welke iemand, die er zich een gewetenszaak van maakt, de goede faam van den naaste niet wredelijk zonder reden in opspraak te brengen, niet gauw op de lippen mag nemen. Een kwezel is niet precies een schijnheilige, maar hij of zij heeft van een heilige toch meer de schijn dan de werkelijkheid.

Wat vroomheid is volgens Franciscus.

„Vroomheid" is voor dat eigenaardig soort godsdienstigheid—om niet te zeggen voor dat godsdienstig formalisme—een veel te mooie, zelfs geheel verkeerde betiteling. De ware vroomheid is nuttig voor alle dingen, voor dit en het toekomstig leven. Den helen mens omvattend, heft zij hem zelf en zijn doen en laten op in een godgewijde sfeer: zij dringt door in zijn binnenste wezen om dit te zalven als met een welriekend chrisma, te doen geuren als een lieflijke bloem, gelijk er alleen groeien in Gods tuin, de kweekplaats van de beminnelijke heiligen.

Ik vertolk hier niet mijn gedachten, maar omschrijf die van Franciscus Salesius. Geen heilige wellicht, die er meer dan hij de nadruk op legt, dat in de omgang met God, waarin de godvruchtige zich verlustigt, niets ruws, niets naars, niets verdrietelijks, niets afstotends gevonden wordt. Een vroomheid, die uit gril en luim nodeloos lastig is voor anderen, vindt in zijn ogen geen pardon. Een getrouwde vrouw, die op volmaakte wijze aan God wil behagen en aan God wil behoren, dient volgens den Heilige allereerst te bedenken, dat zij verplicht is mede te behoren en te behagen als echtgenote aan haar man, als moeder aan haar kinderen, krachtens haar huiselijke werkkring aan haar dienstboden.

Gesteld tussen God en de mensen, moet de vrome niet zelden den Eerste verlaten om den laatste ten dienste te staan, teneinde hun het leven te helpen dragen, in dat leven troost en vreugde te brengen, „rozen te weven". Dat noemt onze Heilige God om God verlaten, d.w.z. uit een plicht door God zelf opgelegd en met het zalige gevolg, dat de mens langs een omweg, maar tegelijk zekerder en overvloediger den ogenblikkelijk verlaten God terugvindt.

De Kenner en vertrooster der menselijke zwakheid.

Wanneer de zachtheid van den heiligen Franciscus zich oploste in haar onderscheiden bestanddelen, zou men er twee soorten van ingrediënten in ontdekken; de ene van het verstand, de andere van het hart.

Hij is bij uitstek de heilige van het „juiste midden", du bon sens, van het „gezond verstand", van de gezonde mensenzin afkerig van alle overdrijving en zonderlingheid.

In een der laatste en beste werken over St. Augustinus zegt Pierre Guilloux S.J., dat „de leraar van Hippo maar zelden alleen met zijn verstand denkt", dat aan zijn beschouwingen ook een zeer levendige verbeelding en een „zeer warm hart" haar deel hebben. Hetzelfde zou ik — om de vergelijking tussen beide heiligen voort te zetten — willen getuigen van Franciscus.

Inderdaad lang niet allen, die bij hun oordeel over anderen te beschikken hebben over een grote dosis gezond verstand en een evenwichtig onderscheidingsvermogen, zijn daarom alleen reeds liefderijk en zacht in hun uitlatingen over den evenmens.

Fouten bij anderen zien met een warm hart.

Daartoe behoort nog iets anders: dat „zeer warme hart", die zeldzame goedertierenheid en teerhartigheid, welke de Franse Kerkleraar met den Afrikaansen Kerkvader gemeen heeft. Met een scherp verstand gewapend, ontdekt een critisch aangelegd mens allicht in anderen fouten, die minder scherpzinnigen niet vermogen te zien en die misschien niet eens bestaan. Wee het object van analyse, als alleen een koude hand, de hand van een harteloze, het ontleedmes hanteert! Hoe gerust en zoet slaapt dan de kleine op de schoot en aan de borst der moeder, wier geestesblik het diepste wezen van haar lieveling wellicht beter dan wie ook vermag te doorgronden, maar die bij de beschouwing van dat zwakke, gebrekkige mensenkind meer denkt met haar hart dan met het verstand. Het moederoog ziet dien kleine anders dan de anderen, omdat dit oog zijn licht ontsteekt aan een moederhart: door het moederoog blikt het moederhart. Franciscus is een Kerkvader met een moederhart, aan wiens officieel kerkelijk vaderschap alleen het kenmerk der grijze „Oudheid" ontbreekt.

Een der schoonste boeken, die ik ken, is wel het werkje: „De kunst om zijn fouten te benuttigen", een uit het Frans overgezette kleine bloemlezing uit de

(Wordt vervolgd op pagina 4.)

CURAÇAO

DE ST. THOMASKRING VIERT FEEST.

De St. Thomaskring viert zijn derde lustrum. Op 7 Februari 1929 werd de oprichtingsvergadering van deze vereniging gehouden. Op initiatief van Pater M. Hulsman O.P. en de Fraters Canutus en Rigobert, was een vijftiental jongelui bij elkaar gekomen om te geraken tot de oprichting van een vereniging die zich ten doel zou stellen: „het godsdienstig en maatschappelijk leven der Curaçaose burgerjongemannen op de krachtigste wijze te bevorderen, aan te moedigen en te steunen".

Pater Hulsman werd tot voorzitter gekozen, en de Fraters Canutus en Rigobert tot toegevoegde bestuursleden. Het Bestuur bestond verder uit vier jongelui gekozen door de Vergadering.

Terstond begon men met het houden van ontwikkelings- en debat avonden onder de uiterst bekwame leiding van Voorzitter Hulsman.

Aan toneel en sport werd ook veel gedaan. De sport-afdeling van de St. Thomaskring is twee jaar terug opgeheven. De kring groeide gestadig. Bij zijn vijf-jarig bestaan in 1934 telde hij 45 leden. In April 1933 moest Pater Hulsman om gezondheidsredenen aftreden, en nam Pater C. v.d. Looy O.P. zijn plaats in tot Mei 1934. Hij werd opgevolgd door Pater I. de Bruyn O.P., die in 1938 wegens drukke bezigheden de kring moest verlaten en zodoende de voorzittershamer overgaf aan Pater W. M. Brada den huidigen voorzitter.

Dikwijls had de kring het voorrecht om intellectuelen die voor korte tijd op het eiland vertoefden een avondje in hun midden te hebben voor het houden van een causerie. Bij publieke gelegenheden zoals het voorbereiden van verkiezingen, optochten, e.a. werd dikwijls de medewerking van de St. Thomaskring ingeroepen, die het als zijn plicht beschouwde dan behulpzaam te zijn.

Wij hopen dat het de kring gegeven zij om nog lang hier te arbeiden tot het bereiken van zijn doel, het godsdienstig en maatschappelijk leven der Curaçaose burgerjongemannen op de krachtigste wijze te bevorderen aan te moedigen en te steunen.

Wanneer men de boeken van de geschiedenis nasnuffelt zal men nog een andere St. Thomaskring ontdekken. Het is een oudere broer. De kring werd opgericht rond 1900 naar wij menen, de eerste moderator zou Pater Fennel zijn, doch deze moest wegens gezondheid repatriëren voordat de kring op gang was. Pater Wahlen O.P. nam toen de leiding over. De club heeft jaren bestaan, er werd flink gedebatteerd, men gaf ook een boekje uit nl. het werkje van Pater Kuypers missionaris van Curaçao „Bestaat er een vrije wil?"

Dit werkje treft men nog wel eens aan. Verschillende nu vooraanstaande personen waren eens lid van deze kring. Was de club blijven bestaan dan liep die St. Thomaskring al hard naar een Gouden Jubileum.

* * *

Hedenavond zal in het theater Brion een gala-bijeenkomst gehouden worden. Dr. Moises F. da Costa Gomez zal de feestrede houden over „De toekomst van Curaçao". Introductie is toegestaan.

Kleding wit.

WEST END.

De Directie van West End maakt er op attent, dat, aangezien „Smilin' Through" wat langer is dan gewoonlijk, de voorstellingen op Vrijdag en Zaterdag in plaats van 21 om 21.15 uur zullen beginnen en op Zondag in plaats van 20.30 om 21 uur.

REQUIEM VOOR PATER LUYKX.

In ons bericht van gisteren is een fout geslopen. Het Plechtige requiem voor de zielerust van wijlen Pater Martinus Luyckx O.P. zal plaats vinden op Dinsdag as. om half 9 (dus niet om 9 uur) in de St. Anna-kerk.

Deze H. Mis zal worden opgedragen door Pater Vicarius, geassisteerd door Pater M. van den Elsen O.P. als diaken en Pater M. Hulsman O.P. als subdiaken.

Ook vernamen wij nog, dat Pater Luyckx reeds 15 Januari jl. in Rochester is overleden.

KNICKERBOCKER'S WEEKLY.

Een speciaal nummer van „Knickerknock;er's Weekly gewijd aan West-Indië, is zojuist van de pers gekomen. Het hoofdartikel werd door Zijne Excellentie Doctor Petrus Albertus Kasteel, Gouverneur van Curaçao, geschreven onder de titel: „Curaçao nu en morgen." De Gouverneur schrijft o.m.:

„Ik geloof, dat de woorden: „De laatsten zullen de eersten zijn" ten volle op Curaçao van toepassing zijn. Curaçao heeft de plicht en het voorrecht te helpen aan het herstel van vrijheid der oudere delen van het Koninkrijk. Op edele wijze heeft het gevolg gegeven aan de oproep.

In hetzelfde artikel wordt de aandacht gevestigd op vier punten: In de eerste plaats, dat de band tussen Curaçao en het moederland van blijvende aard is: in de tweede plaats, dat Curaçao zijn eigen plaats zal hebben in het Koninkrijk en zijn eigen kans op verdere ontwikkeling; in de derde plaats dat Curaçao een betrekkelijk belangrijke schakel is tussen de oude en de nieuwe wereld en een bizondere plaats bekleedt tussen de Engels sprekende bevolking van Noord-Amerika en de Spaans sprekende bevolking van Zuid-Amerika; in de vierde plaats dat Curaçao zijn sociale, culturele en politieke levensstandaard kan en zal verhogen.

In hetzelfde nummer zijn artikels opgenomen van Gezaghebber Isaac Wagemaker over Aruba, van Philip Hanson Hiss over de Bovenwinden, van Lloyd G. Smith over de ontwikkeling van Aruba, van Albert Balink over de verdediging van Curaçao en een en ander over de bevolking, van Rudolf Frederik Willem Boskaljon over de geschiedenis van Curaçao; verder zijn er artikelen over het missie-werk van Katholieken en Protestanten.

Het inleidend artikel werd geschreven door Professor Dr. Johannes A. C. Fagginger Auer, die wijst op het grote belang van Curaçao op het huidige ogenblik en de rol, die het na de oorlog te spelen zal hebben — evenals Suriname — in de algemene staathuishoudkundige bedrijvigheid van het Koninkrijk.

Het nummer is overvloedig geïllustreerd.

Buitenland.

HET GEVAAR IS NIET GEWEKEN.

In een hoofdartikel verklaarde het blad „World Telegram" van New York:

„De late verbreking der betrekkingen met de as door Argentinië onder Geallieerde druk heeft geen einde gemaakt aan de vijandelijke bedreiging voor de veiligheid van dit werelddeel. Want als de as-agenten ondergronds gaan en blijven werken door middel van hun Argentijnse en Spaanse betrekkingen zullen zij misschien nog meer succes hebben.

De dictatuur van Ramirez in Buenos Aires kan haar as-kleur niet veranderen doordat er diplomatieke druk op geoefend wordt. Haar formele breuk met Hitler en Tojo kwam pas tot stand nadat een van haar eigen diplomatieke vertegenwoordigers in Caraïbië werd aangehouden als een verspieder van de as, nadat onze eigen regering gedriegd had sancties te zullen nemen, onze eigen en de meeste Latijns Amerikaanse regeringen geweigerd hadden haar Boliviaanse tegenhanger te erkennen en nadat zij voor het oog van het grotendeels democratische en democratisch gezinde Argentijnse volk aan de kaak gesteld was als een medeplichtige van de as.

Nog een reden waarom het Ramirez-regime zijn kleur niet kan veranderen — vooral niet in de ogen van het Argentijnse volk — is dat het de democratie in eigen land vernietigd heeft door de ontbinding der politieke partijen, door de totalitaire censuur op pers, radio, onderwijs en godsdienst en door andere terroristische schendingen der burgerlijke vrijheden. Zelfs al mocht de dictatuur van Buenos Aires haar diplomatieke geste doen volgen door een doeltreffende politiek tegen de as in het algemeen en de ondergrondse beweging van de as in het biezonder — om opportuniteitsredenen — dan nog zal Hitler betrekkingen in Latijns Amerika hebben.

Afgezien van Bolivia is de as in staat geweest verscheidene Spaanse vertegenwoordigers in Latijns Amerika te gebruiken om haar agenten te helpen, volgens vele berichten. Natuurlijk is de Spaanse invloed in Latijns Amerika onder elke omstandigheid groot. Zolang de fascistische dictatuur in Madrid heerst, zal het onmogelijk zijn al de rattenholen van de as in dit werelddeel te stoppen. Op het ogenblik oefenen de Verenigde Staten om Groot Britannië op eneraal Franco dezelfde druk als zij oefenden op de dictatuur van Buenos Aires want in Spanje opereren de agenten van de as zelfs in nog groter getale en met funester gevolgen dan in Argentinië. Zolang er geen pro-Geallieerde regeringen in Spanje en in Argentinië zijn, zal de ondergrondse bedreiging blijven bestaan" (New York, (AP) 27.1).

DUITSE BELANGEN IN ARGENTINIË.

Volgens radio Vichy zal Spanje de Duitse en Japanse belangen in Argentinië behartigen. Zweden daarentegen zal de Argentijnse belangen behartigen in Duitsland en Japan (Londen, (AP) 28.1).

„LENINGRAD IS ONTZET".

Generaal Leonid A. Govorovs troepen jagen de Duitsers verder van Leningrad, de tweede stad van de Sovjet-Unie, en hebben tevens de belangrijke spoorwegstations van Volosov en Tosna weten te bezetten. Het succes was zodanig, dat de zware kanonnen van Leningrad saluutschoten begonnen af te schieten over wat het Rode leger buiten deed. De Duitsers zitten nu wel een 80 tot 100 km. ongeveer van Leningrad verwijderd.

Meer dan 700 plekken en dorpen werden ingenomen. De Dagorder welke Govorov en Zjdanov (secretaris van het Partijcomité te Leningrad) zegt, dat Leningrad thans geheel bevrijd is van elke bedreiging en geen last meer zal hebben van verdere beschieting door den vijand. De aanval onzer troepen woedt voort, zegt de Dagorder, die vervolgens last geeft tot 24 saluutschoten, waarvan hier boven reeds melding werd gemaakt. In Moskou werden de saluutschoten door de radio uitgezonden en het jubelende volk hoorde de strijdzangen van de gloriërende troepen, die door Leningrads straten paradeerden. Leningrad is 2½ jaar bedreigd geweest.

De verovering van Volosov heeft de troepen van Govorov binnen een afstand van ongeveer 30 km. van Narva (hoofdstad van Estland) gebracht. Tosno, dat eveneens bezet werd is het Oostelijke einde van de spoorlijn van Narva naar Reval, waar deze spoorlijn uitkomt op de lijn van Moskou naar Leningrad, ongeveer 45 km. ten Zuid-Oosten van Leningrad. Bijna het gehele garnizoen van Tosno ging er aan gedurende de aanval; degenen die overbleven leverden hun wapenen uit.

Voortdringend naar het Zuiden hebben de Russen de Moskouse spoorlijn geheel bevrijd en eveneens de ernaast liggende straatweg over een afstand van ongeveer 30 km. tot aan de peripherie van Lyuban, waar zij heftig met de Duitsers handgemeen geraakten. De Duitsers hebben nu nog slechts een 50 km. van de spoorlijn tussen Lyuban en Volkhovo en zelfs daar maken de troepen onder leiding van Generaal K. A. Meretskov reeds avances. Deze troepen van Meretskov komen van het Ilmen-meer en zitten thans binnen een afstand van ongeveer 5 km. van de spoorlijn van Leningrad naar Vitebsk. (Moskou, (AP) 28.1).

RUSSISCH COMMUNIQUÉ.

„Op 27 Januari hebben onze troepen ten Westen, Zuid-Westen en Zuiden van Gatsjina (Krasnogvardeisk) hun offensief voortgezet en het spoorwegknooppunt Volosovo veroverd. Ook werden meer dan 40 andere plaatsen veroverd. Hiertoe behoorden 22 grote en de spoorwegstations Yelizavetino, Kikerino en Sjtuida.

Onze troepen hebben de vijandelijke weerstand gebroken en Tosno, districtscentrum van het Leningrad-gebied en spoorwegknooppunt, veroverd.

Ten Westen en Zuid-Westen van Tosno kwamen onze troepen al vechtende vooruit en veroverden zij verschillende bewoonde plaatsen.

Ten Noord-Westen en Noorden van Lyuban veroverden onze troepen in de gevechten de plaatsen Rsabovogn-Liski, Beretsjye, Borodimino en Ilyinskoye Pogotsj en zuiverden zij de spoorlijn en de verkeersweg langs de sectoren van Lyuban en Tosno geheel van den vijand. Onze troepen zijn Lyuban genaderd en vechten in de buitenwijken van de stad.

Ten Noord-Westen, en Zuid-Westen van Novgorod vervolgden onze troepen hun offensief en veroverden zij verschillende bewoonde plaatsen.

Ten Oosten van Vinnitsa en ten Noorden van Khristinovka gingen onze troepen voort met het afslaan van aanvallen, welke werden gedaan door grote vijandelijke tank- en infanteriestrijdkrachten en brachten zij hem hevige verliezen toe in manschappen en materiaal.

In andere sectoren van het front heersten verkenningsactiviteiten en vonden artillerie- en mortierenduels plaats. Op verschillende punten werden gevechten van plaatselijk belang geleverd. Op 26 Januari ontwrichtten of vernielden onze troepen aan alle fronten 82 Duitse tanks. 120 Vijandelijke vliegtuigen werden neergehaald in luchtgevechten en door het afweervuur (Moskou, (AP) 27.1).

MOEDER TERESA MICHEL OVERLEDEN.

Het overlijden in Alexandrië wordt gemeld van Moeder Teresa Michel, de 89-jarige stichteres van de Congregatie der Zusters van de Goddelijke Voorzienigheid, welke vele huizen heeft in Italië, Argentinië en Brazilië. Moeder Michel was de weduwe van Kolonel Bersaglieri. Zij begon een halve eeuw geleden met haar werk om de armen bij te staan (Bern, (AP) 27.1).

DE STRIJD TEGEN JAPAN.

Kolonel M. R. de Bruyne, commandant van de Nederlansde marine in de Verenigde Staten, treft op het ogenblik regelingen om een aanzienlijk aantal leden van de Nederlandse marine in te zetten in de strijd tegen Japan. Luitenant Generaal A. A. van de Grift, bevelhebber van het United States Marine Corps, heeft dienaangaande besprekingen gevoerd met Kolonel de Bruyne.

(Vervolg van pagina 1).

namen is het volgende geval, dat nog bekend is bij de meeste Surinamers.

Twee verpleegsters waren naar een feestje geweest waar het minder netjes zou zijn toegegaan.

Onmiddellijk kregen zij haar ontslag en de doek die daarop van toepassing is heet: „Swietie f' seksekie meki joe pliktie" (letterlijk: Het heerlijke van het schudden heeft je de plichten doen vergeten).

Als twee partijen twisten kan men elkaar het best schimpen door een doek een naam te geven. Zo gaf een vrouw haar doek de naam: „Mi na haf sensie; no wan s'ma kan broko mi" (Ik ben een halve cent, niemand kan mij breken — het laatste heeft ook de betekenis van wisselen). Maar hiermede had zij toch maar toegegeven dat zij een halve cent was. De andere partij kwam uit met een doek genaamd: „Mi na gotoe monie; m'e p'sa na so menie anoe ma mi n'e lasie mi waarde" (Ik ben een goudstuk; ik ga door vele handen maar verlies mijn waarde niet).

Geschiedenisdoeken.

Doeken hebben dikwijls betrekking op de geschiedenis. De oudste doek in het bezit van den Heer Simons is van het jaar 1852, ter gelegenheid van het vertrek van Gouverneur Raders, heeft „Raders-adjosie" (adieu aan Raders). Zo kwamen er doeken bij de afschaffing der slavernij onder Gouverneur Lansberge, het verschijnen van de Komeet van Halley, het complot van 1911 dat uitlekte. Deze laatste is zeer bekend bij de Surinamers. De doek heet: „Kilinger mekie kabaal, Schoonhoven broko kabaal" (Kilinger heeft kabaal gemaakt, Schoonhoven heeft het schandaal aan het licht gebracht). Kilinger was natuurlijk de leider van het complot. Hij was Oostenrijker of Hongaar. Schoonhoven deed aanvankelijk mee maar hij voelde zich benard en liet de zaak uitlekken.

Toen in 1890 onder Gouverneur Loman er een oproer was ontstonden er twee partijen waarvan de twee nieuwsbladen van die tijd „Volksbode" en „West-Indiër" de spreekbuizen waren. De Procureur Generaal Kalf en de Gouverneur waren het niet eens over de te nemen maatregelen. Zodra Kalf een order gaf kwam de Gouverneur met een tegenorder.

Tenslotte telegrafeerden de Staten naar Nederland — „U ziet er is niets nieuws onder de zon" merkt de Heer Simons op onder donderend applaus — en Gouverneur Loman werd teruggeroepen. De doek die daarop slaat heet: „Piekien kaw boekoe Gramman", (De kleine koe — Kalf dus — heeft den Gouverneur weggestoten).

De laatste gelegenheidsdoek is de „Spitfire" bij de vorming van het Spitfire-fonds in Suriname.

Nationale Gebeurtenissen.

Ook bij nationale gebeurentissen komen bepaalde doeken uit, natuurlijk bij feesten in ons Koninklijk Huis, o.a. het 25-jarig huwelijksfeest van Koningin Wilhelmina en Prins Hendrik, de geboorte van Prinses Juliana en later van de Prinsesjes Beatrix en Irene, het huwelijk van Prinses Juliana en Prins Bernhard enz. Hieruit blijkt wel de liefde van het Surinaamse volk voor het Huis van Oranje. Deze doeken hebben gewoonlijk geen naam. Twee uitzonderingen werden door den Heer Simons genoemd, namelijk bij het huwelijk van het Prinselijk Paar en bij de geboorte van Prinses Beatrix.

De eerste heet „Trow Hoso fara ma wi hatie de na feest" (Het huwelijksfeest is ver weg maar met ons hart zijn wij erbij). De tweede doek welke door den Heer Simons zelf „gedoopt" werd bij de geboorte van Prinses Beatrix heet: „Tem pina ma toch wan ster opo" (De tijden zijn slecht maar toch is er een ster opgegaan).

Belangrijk is het binden van de hoofddoek, een kunst die niet idereeen vertaat. Twee vrouwen in Suriname zijn er, die hiervan hun levensbestaan maken. Er zijn wel 22 hoofdmodellen en elk model geeft de gemoedsstemming van de draagster weer. Het haar moet zo min mogelijk te zien komen; want hoe meer haar te zien komt hoe minder netjes is de vrouw. Twee marktvrouwen die gaan vechten binden de doek strak om het hoofd om het uitrukken der haren te voorkomen. Deze wijze van binden heet „Fet' kaka" (Vechthaan).

Een bepaalde „tai hede" (gebonden hoofddoek) heet „Afrankeri" en wordt bij grote feesten gedragen, bijvoorbeeld door de leidster der marktvrouwen als zij op Koninginnedag haar opwachting maken bij den Gouverneur Deze gebonden hoofddoek heeft 16 uitstekende punten.

Als laatste doek toont de spreker er een met het Surinaamse wapen, waarvan hij het ontstaan vertelt. In 1911 was uitgemaakt dat dit wapen moest verdwijnen, aangezien Suriname geen eigen wapen kon hebben.

De Nederlandse Leeuw zou voortaan op alle officiële stukken gebruikt worden. Er verscheen toen een doek om afscheid te nemen van het Surinaamse wapen met de naam: „Den poer joe na oen anoe ma wi n'e fiergietie joe" (Men neemt je weg maar wij zullen je niet vergeten). Er op wijzend, dat het Surinaamse wapen niet vergeten is en dat de spreuk „Justitia Pietas Fides" voortleeft, beëindigt de heer Simons zijn zeer interessante lezing.

ONS KONINKRIJK.

HET „VALKHOF" GESCHONDEN.

Het bekende „Valkhof" te Nijmegen, een van de typische historische hoekjes van Nederland, nog herinnerend aan Karel de Grote is door de Duitsers geschonden bij de aanleg van verdedigingswerken met het oog op de naderende inval der Geallieerden.

JAPANSE INSTALLATIES GEBOMBARDEERD.

Japanse installaties op de Selaru en Noglin-eilanden van de Tanimbargroep zijn door de Geallieerden gebombardeerd.

TENTOONSTELLING TWEEMAAL GEOPEND.

Een vete tussen twee N.S.B.-leiders bereikte zulk een hoogte, dat beiden, die in het bestuur van de Cultuurkamer zitting hebben, afzonderlijk een tentoonstelling te Rotterdam openden. Volgens het sluikblad „Je Maintiendrai" wilde Jhr. S. M. S. de Ranitz, als secretaris-generaal van het Departement van Voorlichting en Kunst de tentoonstelling openen, maar de ondervoorzitter van de Cultuurkamer Jan de Vries was hem voor en opende haar waarop de Ranitz aan de pers verbood verslag uit te brengen en een klacht indiende bij de Duitse autoriteiten. Dezen gaven de Ranitz gelijk, waarop deze laatste besloot dat de Vries „de facto" de tentoonstelling opende en hij de volgende dag de plechtigheid „de jure" herhaalde. Van deze laatste opening werd door de pers uitvoerig verslag uitgebracht.

DE ZELFMOORD VAN DE BREE.

Burgemeester de Bree van Oostzaan, lid van de SS, die heel wat vaderlanders naar de gevangenis heeft gezonden en in concentratiekampen heeft doen opnemen, had, volgens „Je Maintiendrai" reeds laten horen dat, indien Duitsland er slechts voor zou staan, hij vrouw en kinderen zou doden en dan zelfmoord plegen. Zijn vrouw heeft hem verlaten en de kinderen met zich mee genomen, toen er voortdurend nieuwe nederlagen van de Duitsers blekend werden. 's Avonds na haar vertrek is De Bree afscheid gaan nemen van de politie en de gemeentebeambten heeft zelfmoord gepleegd.

N.S.B.-ER DUBBEL BETALEN.

Nederlandse winkeliers laten N.S.B.-ers dubbel betalen. Het nazie-blad „Storm" schrijft, dat een N.S.B.-er, die al zodanig onbekend was in een zeker stadje een artikel bij een kapper kocht voor ƒ 7.5 terwijl door den winkelier aan schrijver van het stukje, die hem als N.S.B.-er bekend was, ƒ 14.50 berekend werd.

OPSPORING VERZOCHT.

De radio van Hilversum berichtte dat Hubertus Cornelis Maria Simon, beambte op het bureau van de Burgerlijke Stand te Tilburg wordt gezocht, evenals vijf onbekenden, waarmee hij een inval gedaan heeft in het bureau van de burgerlijke stand. Met een revolver gewapend, dwongen zij den ambtenaar van de Burgerlijke Stand de sleutels te overhandigen van de brandkast, waaruit zij de zegels, een pak identiteitskaarten en blanco paspoorten wegnamen. Allen wisten te ontsnappen.

COENRAAD MATHIAS GARMS †.

De bekende drukker uit Laren Coenraad Mathias Garms is in de ouderdom van 80 jaar overleden.

Kerkberichten.

Week van 30 Januari t/m 5 Febuari.
Zo.: Derde Zondag na het Octaaf van Driekoningen.
Wo.: Feest van Maria Lichtmis.

De gelovigen worden dringend verzocht om zoveel mogelijk **'s morgens** na de H. Mis of 's middags te komen biechten.

CATHEDRALE ST. ANNA-KERK.

Otrabanda.

Pastoor M. J. v.d. Elsen O.P. tel. 1507

Zondag:

5.30 H. Mis.
6.30 Kindermis.
9.— Gezongen Hoogmis.
19.— Kruisweg.

Weekdagen:

5.— en 6.30 H. Mis.
Iedere avond om 19 uur Rozenhoedje
Di.: 8.30 Gezongen Requiemmis voor de zielerust van den Zeereerwaarden Pater Martinus Luyckx O.P.
Wo.: 6.— Gezongen H. Mis; daarna gelezen heilige Mis ter ere van den heiligen Jozef.
Do.: 7.— Congregatie voor de meisjes.
Donderdag om 19 uur Lof.
Vr.: 6.— Gezongen H. Mis ter ere van het H. Hart.
19.— Lof.

Biechten: 's morgens na de H. Mis, op verzoek en na 16 uur.

H. ROZENKRANSKERK. Pietermaai

Pastoor: C. v.d. Looy, O.P. **tel. 2170.**
spreekuren: 8 uur en 19.45 uur.

Zondag:

5.30 H. Mis.
7.— H. Mis.
8.— Kindermis.
9.— Hoogmis (P.)
19.— Lof.

Weekdagen:

5.30 H. Mis (beh. Za.)
6.— en 6.30 H. Mis
Iedere dag om 19 uur Rozenhoedje.
Di.: 7.— Congregatie voor de meisjes.
Wo.: 6.— Gezongen H. Mis.
Vr.: 6.— Gezongen H. Mis ter ere van het H. Hart.

Biechten: Na de H. Mis en 's avonds na Rozenhoedje. Zaterdag na 16 uur.

H. FAMILIE-KERK. San Mateo.

Pastoor Th. Exler, O.P., tel. 2413

Zondag:

5.— H. Mis.
6.15 H. Communie uitreiken.
6.30 H. Mis.
7.45 Kindermis.
9.— Hoogmis.
19.— Aanbidding.

Weekdagen:

6.— en 6.30 H. Mis.
Wo.: 5.— Gezongen H. Mis.
Do.: na de H. Mis van 6.30 uur zegen van den heiligen Blacius. Om 19 uur aanbidding. De gehele dag gelegenheid om te biechten.
Vr.: 5.— Gezongen H. Mis ter ere van het H. Hart met zegen van het Allerheiligste.
6.30 Plechtige H. Mis.
19.— Lof voor alle leden van het Apostolaat des Gebeds.

Biechten: na Lof. Zaterdag de gehele dag.
Iedere 2e en 4e Zondag van de maand Predicatie in het Nederlands.

KERK O.L.V. VAN DE BERG CARMEL, Groot Kwartier.

Pastoor P. Elie O.P., tel. 1967, **spreekuur:** 8 — 10 uur. **Zon-, feest- en weekdagen.**

Zondag:

5.— H. Mis.
7.30 Kindermis.
8.30 Hoogmis
17.— Lof.

Weekdagen: 6.30 H. Mis (behalve Zaterdag).
Wo.: 6.30 Gezongen H. Mis.
Do.: na de H. Mis zegen van den heiligen Blacius.
Vr.: 6.30 Gezongen H. Mis ter ere van het H. Hart.
Zaterdag om 7 uur Kindermis.

Biechten: elke dag na H. Mis en Zaterdagmiddag.

KERK VAN HET H. HART, Janwé.

Pastoor A. C. de Valk O.P., tel. 2365.
spreekuur 7 — 9 uur beh. Zondag.

Zondag:

5.30 H. Mis.
8.30 Hoogmis (P.)
19.— Lof.

Weekdagen: 6.30 H. Mis (behalve Zaterdag).
Wo.: 6.30 Gezongen H. Mis.
Do.: na de H. Mis zegen van den heiligen Blacius.
Vr.: 6.30 Gezongen H. Mis ter ere van het H. Hart.
Zaterdag om 7 uur Kindermis.

Biechten: elke dag na H. Mis tot 9 uur. Za. van 16 tot 18 uur.

H. TERESIA-KERK, Juicio.

Pastoor H. Penninx O.P. tel. 1367.
spreekuur: 7—9 uur (behalve Zondag).

Zondag.

5.— H. Mis.
8.— Hoogmis.
18.30 Lof.

Weekd.: 6.30 H. Mis (behalve Zat.).
Wo.: 6.30 Gezongen H. Mis met opdracht.
Do.: na de H. Mis zegen van den heiligen Blacius.
Vr.: 6.30 Gezongen H. Mis ter ere van het H. Hart.
Do.: 7 uur Congregatie voor de meisjes
Za.: 7.— Kindermis.

Biechten: 's morgens na H. Mis tot 8 uur; Zat. van 16 — 19 uur.

KAPEL ST. MARTINUS-GEST.

Zo.: 7.— H. Mis; 16.— Lof.
Weekd.: 6.— H. Mis.
Di.: 16.— Lof
Do.: 17 tot 18 uur Aanbidding voor de vrede.

KERK H. FRANCISCUS VAN ASSISIE, Oranjestad — Aruba.

Pastoor Th. Bartel O.P., tel. 34; spreekuren: alle weekdagen van 7.15—8.15 uur, alsmede om 10 uur en om 18.30 behalve 's Zaterdags.

Zondag:

5.30 H. Mis.
7.30 Kindermis.
8.45 Hoogmis.
18.30 Lof.

Weekd.: HH. Missen om 6 en 6.30 uur.

Donderdags 18.30 uur lof ter ere van het Allerheiligst Sacrament.

Biechten: Alle weekdagen onder en na de HH. Missen en 's namiddags om 15.30 uur. 's Zaterdags bovendien van 15.30 tot 19 uur.

Aruba.

ST. PAULUSGROEP.

Voor de tweede keer gedurende deze maand, kunnen wij van het verkennersleven van de St. Paulusgroep te San Nicolas wat vermelden. Deze keer betreft het de ingebruikneming van een nieuwe basketballbaan. Naast het Cecilia-theater is voor de jongens van de St. Paulusgroep een basketballbaan ingericht. Met overwinning van al de moeilijkheden van de tijdsomstandigheden, is de baan ingericht, jammer genoeg niet zo fijn als zulk een baan wel moet zijn, maar in ieder geval met de nodige gerieven om de geliefde tak van sport, basketball, te beoefenen. De jongens hebben dan ook een zeer goede sportleider gekregen, in den persoon van den Heer H. Ecury, die op zich heeft genomen de verkenners van de St. Paulusgroep op te leiden voor basketball.

Zaterdag 22 Januari — ter viering van de verjaardag van den Groeps-Aalmoezenier — werd de baan in gebruik genomen. Dit geschiedde met een korte plechtigheid. Men speelde een vriendschappelijke basketball-wedstrijd tegen het elftal van R.C.A. Jrs., uit Oranjestad. De wedstrijd was zeer geanimeerd, de verkenners van St. Paulus deden hun best om met hun weinige opleiding in deze tak van sport, een goed figuur te slaan tegenover de jongens van R.C.A. Jrs., die ruim een jaar basketball spelen. Het resultaat was 23—11 ten voordele van R.C.A. Jrs.

Na de wedstrijd verzamelden zich allen in Amaykau, het troephuis van de St. Paulusgroep, waar de hopman sprak van de nieuwe basketball-baan en hoopte, dat er een goed gebruik van zal worden gemaakt. De jongens kregen allen een fijne tractatie en konden toen naar huis gaan.

Even dient nog te worden vermeid, dat de St. Paulusgroep aan haar beste leidster, Akela Lucy Marten, eervol ontslag heeft verleend, op haar eigen verzoek. Zowel verkenners, welpen als de andere leidsters en leiders zijn vol dankbaarheid vervuld door het vele werk, dat Akela Lucy Marten altijd voor haar Welpen gedaan heeft. Zij heeft de horde van de St. Paulusgroep opgericht, onder haar goede zorgen is de horde gedurende 5 jaar gaan bloeien tot een all-round troep welpen, die nu vier nesten telt, het rode nest, witte nest, bruine nest en zwarte nest. Voor al de Welpen zien hun goede Oude Wolf niet graag weggaan. Gehoopt wordt, dat de vervangster van Akela, een even goede leidster zal zijn als de heengaande Akela.

Een laatste groepsbijeenkomst is gehouden ten afscheid aan Akela, voor wie allen Gods beste zegen afsmeken.

VOETBALLEN.

Onlangs is met een wedstrijd tussen Hollandia en R.C.A. de competitie voor 1943 van de Aruba Voetbalbond uitgespeeld, waarbij Hollandia als kampioen uitkwam. Dezer dagen zal de aan Hollandia toekomende prijs worden uitgereikt.

Over het algemeen kan gezegd worden, dat de animo voor het voetballen op Aruba aanmerkelijk is afgenomen. Wat hiervan de reden is, kan men moeilijk zeggen, maar menigeen meent, dat de slappe houding van het bestuur van de Aruba Voetbal Bond, hoofdoorzaak is, terwijl daarbij nog komt, dat overwerk van de spelers bij de olie-maatschappij, onder dienst zijn van anderen, de geregelde oefening belemmeren. De verlegging van de nieuwe weg naar San Nicolas, die nu niet meer leidt langs het Wilhelmina-Sportpark, heeft eveneens het zijne toe bijgedragen om het den voetballer moeilijk te maken te gaan oefenen.

Ook de terreingesteldheid van het Wilhelmina Sportpark is zeer beneden peil. Thans bestaan er plannen voor verbetering van dat speelterrein, doch de moeilijkheid daarbij blijkt te zijn de hoog oplopende kosten. Alzo zal de nodige verbetering alleen dan kunnen worden gedaan, indien het publiek in het algemeen zijn steun geeft om Aruba weer te helpen aan een fatsoenlijk speelterrein. Niet alleen de gesteldheid van het terrein, maar ook de omrastering dient danig te worden verbeterd.

Ongetwijfeld zal er na de verkiezing van een nieuw bestuur van de Aruba Voetbal Bond, dat hopelijk binnenkort zal komen — nu de jaarvergadering daartoe al eenmaal is uitgesteld — weer nieuw leven worden ingeblazen in de voetbalsport op Aruba.

BASKETBALL.

Sinds enige jaren is alhier het Noordamerikaanse „basketball" ingevoerd, waarvoor zelfs gedurende drie achtereenvolgende jaren competities zijn georganiseerd. Deze sport is zeer in de smaak gevallen bij de beoefenaars, ieder jaar ziet men de geestdrift voor basketball opleven gedurende de competitie-tijd. In de Verenigde Staten van Noord-Amerika worden de verschillende takken van aldaar beoefende sport in zg. seizoenen verdeeld. Zo heeft ook basketball haar eigen seizoen, betwelk valt gedurende de wintermaanden. Bij de invoering van basketball en softball op Aruba, heeft men ook gedacht aan de verdeling van het jaar in sportseizoenen, waarvoor men dacht drie maanden te nemen voor basketball, drie maanden voor softball en zes maanden voor de meest geliefde tak van sport: voetballen.

Echter is van de sportseizoenen niet veel terecht gekomen, hetgeen wel jammer is te achten.

Van bevoegde zijde vernamen wij, dat de mislukking hiervan enigszins bij de organisators berust. Anderen zijn van mening, dat de sportseizoenen alsnog ingevoerd kunnen worden op Aruba, als men maar langzaam en geleidelijk te werk gaat. Het Bestuur van de Aruba Basketball-Bond voor 1943, zou dan ook een zeer nuttig werk doen in het belang van de sport, indien getracht wierd de beraamde sportseizoenen op Aruba ingang te doen vinden. In samenwerking met de Aruba Voetbalbond, de Aruba Softballbond, zou zeker tot een overeenstemming zijn te geraken, terwijl leiding daarvan zou kunnen berusten bij de Aruba Sport Unie, die eens actief zal kunnen optreden ter regeling van deze zaak.

RAAD VAN POLITIE.

As. Woensdag 2 Februari zal er de eerste vergadering van 1944 zijn van de Arubaanse Raad van Politie. De agenda omvat: vaststelling van de kiezerslijsten (hoewel er geen verkiezingen worden gehouden) en nadere beschouwing inzake het bay-rum probleem.

Ongetwijfeld zal er voor deze vergadering meer belangstelling bij het publiek bestaan dan gewoonlijk, daar het te bespreken bayrum-probleem een groot euvel op ons eiland is geworden, waartegen met man en macht dient te worden opgetreden.

NEDERLANDSE ANTILLEN VOETBALBOND.

Het lichaam bekend onder de naam „Nederlandse Antillen Voetbalbond" omvat de Curaçaose Voetbalbond en de Aruba Voetbalbond. Sinds haar oprichting is zij niet veel naar buiten opgetreden, doch werd het nodige gedaan voor oprichting en organisatie van zulk een vereniging, die bestemd is om de voetbalverenigingen van de Nederlandse Antillen te overkappen. Tot nu toe zijn er alleen voetbalbonden van Curaçao en Aruba daarbij aangesloten, doch t.z.t. zullen ook de andere eilanden van ons Staatsdeel kunnen toetreden.

Van bevoegde zijde mochten wij vernemen, dat men op het ogenblik bezig is aan plannen voor een grote sportontmoeting op Curaçao gedurende de Paasdagen. Op 25 Januari jl. is er op Curaçao een bestuursvergadering geweest, ter bijwoning waarvan de Arubaanse leden R. M. Arends, Fr. de P. Wever en C. A. Eman naar Curaçao zijn gegaan. Waarschijnlijk zal de ontmoeting zijn tussen vertegenwoordigende elftallen van Venezuela, Haïti, Curaçao en Aruba.

Ongetwijfeld zullen de wedstrijden enorme belangstelling trekken, aangezien het voetbalminnend Curaçao vol spanning is naar de afloop van zulke grote ontmoetingen.

Wanneer biezonderheden hieromtrent bekend zijn, zal nader worden bericht.

TENNISWEDSTRIJDEN.

Op de banen van de Aruba Tivoli Club te Oranjestad werd bij het weekeinde een tweetal oefenwedstrijden gespeeld tussen de tennisspelers van de Curaçaose Sport Club en van de Aruba Tivoli Club. Eerst werd op Zaterdag 22 Januari jl. een wedstrijd herendubbel gespeeld tussen Vic Henriquez en Norman Chumaceiro tegen Jesse Upp en Oscar Salas, waarvan het resultaat was 6—4; 6—3; 6—2 ten voordele van de eerstgenoemden.

Zondag 23 Januari jl. was er de tweede wedstrijd een heren-enkel tussen Vic Henriquez en Norman Chumaceiro. Hierbij won Vic Henriquez van zijn tegenpartij met 6—2; 6—2; 6—3.

De gehouden wedstrijden zijn bedoeld als oefeningen in afwachting van de komst van enige bekende spelers uit Haïti.

(Vervolg van pagina 2).

geschriften van den beminnelijken Kerkleraar.

Dat boekje zouden wij in handen willen zien van alle priesters, kloosterlingen en leken, die de „geestelijke strijd" reeds kloek aanvaarden, maar vooral van hen, die voor deze strijd terugschrikken of bereids door oververmoeidheid of althans schijnbaar gebrek aan welslagen de moed en de lust verloren om hem verder voort te zetten.

Het getal van de laatsten is, naar men verzekert, zeer biezonder in onze dagen heel groot. „Wij leven in een tijd van moedeloosheid en moedelozen" heeft Mgr. Mermillod eens gezegd en geheel in dezelfde geest getuigt de zo diep katholiek voelende René Bazin, dat „onder de theologische deugden de Hoop het meest krank is." En toch reeds lang vóór het aanbreken van onze pessimistische tijd, zo vol van strijdens- en levensmoeden, vermaanden onze gelovige voorvaderen: „moed verloren, al verloren" en zong Vader Vondel, die zó lang moest „zoeken „naar de parel, die verborgen was": „de moed geeft tien vooruit".

De zinrijke stellingen, waarin Franciscus troostende levenswijsheid tot bemoediging van de „geestelijke strijders" kan worden saamgevat, hebben op zich zelf reeds op de gedrukten en afgematten de uitwerking van een verfrissend en verkwikkend bad. Zij luiden:

„Men moet zich over zijn fouten niet verwonderen".

„Men moet zich bij het zien zijner fouten niet verontrusten".

„Men moet bij het zien zijner fouten de moed niet laten zinken".

Nieuw is dat alles niet, maar misschien klinkt het toch nieuw in het oor van niet weinigen, die zich in het verleden ten opzichte van zich zelf op een verkeerd standpunt plaatsten. Verkeerd, wijl alleen hun gemis aan zelfkennis oorzaak was van hun verbazing over eigen zwakheid als die zich telkens en telkens weer openbaarde in nieuwe fouten en misstappen. Zij bedachten niet, dat onze ingeboren en nooit stervende eigenliefde is als een „vos", die soms even slaapt, om zich daarna ineens des te feller op de kippen te werpen. Zij vergaten, dat wij met niemand meer geduld moeten hebben dan met ons zelven, wijl wij van nature onder de „geestelijke ongenezenen", of als ge wilt onder de levenslange zieken moeten gerangschikt worden.

Ongeduld en overmatige snelheid.

Wij behoren wellicht tot de ongeduldigen, die spoedig mismoedig worden, omdat zij, hoezeer beginneling in het geestelijk leven, uit gebrek een zelfkennis en ervaring zich niet wensen tevreden te stellen „met van tijd tot tijd een kleine overwinning" op de driften. Wij toch nog zo loom en log van aardsgezindheid, menen te kunnen gaan „zonder de grond te raken"; wij willen vliegen, terwijl we niet meer zijn dan „jonge kiekens", die nog geen vleugels hebben.

Vuriger dan de engelen op de ladder van Jacob, die, hoewel toegerust met vleugels, toch niet vliegen, maar geregeld en geleidelijk klimmen en dalen van tree tot tree, willen wij als geestelijke adelaars opeens de hoogte in snellen, in plaats van een behoorlijke tijd te besteden aan het onmisbare innerlijke zuiveringsproces om door trapsgewijze vooruitgang, even langzaam als moeizaam, van stap tot stap de volmaaktheid te benaderen.

Waarmee is deze overmoed, waarop als van zelf bij wijze van reactie moedeloosheid volgt toe te schrijven? Aan onze zelfverblinding: wij vergeten, dat de ziekten van het hart" evenals die van het lichaam te paard en met de post komen en te voet, ja voetje voor voetje, weer weggaan.

Waarom ons er over te verbazen, dat de zwakheid bezwijkt en het bouwvallige valt? Waarom zijn wij de stelregel der heiligen niet indachtig, dat wij het ervoor moeten houden, elke dag onze voortgang in de volmaakheid eerst te beginnen? Waarom vergeten wij, dat voor een onverbrekelijke en onafgebroken vereniging met God twee dingen vereist worden: sterven en zalig zijn? Waarom zien wij voorbij, dat in de slechte bodem van ons hart elke dag het onkruid wel opnieuw moet opschieten en wij het geduld van den ontvermoeiden landman moeten bezitten, om het telkens weer uit te roeien? Waarom zijn wij zo korzelig en mistroostig bij de gedachte, dat wij heviger hartstochten en groter gebreken hebben dan anderen? Is het ons dan werkelijk onbekend, dat zij niet per se het heiligste zijn, die de minste fouten begaan, maar wie het meest geweld aandoen en bij de bestrijding van hun driften de meeste grootmoedigheid en liefde aan de dag leggen?

„Niemand — wij vertolken altijd nog Franciscus' gedachten — is zo hartvochtig de kroon der overwinning te ontzeggen aan den soldaat, die in de strijd gewond werd, maar ondanks die verwonding bleef doorstrijden tot het bittere, neen het zoete, glorierijke einde. Alleen zij lopen geen kwetsuren op, die nooit deelnamen aan de strijd.

Iedereen valt wel eens.

Dus geen verwondering over het feit, dat de zwakke niet altijd blijft rechtstaan. Maar als wij in fouten en zonden vallen, nog minder verontrusting over onze val. De tweede, de onrust, is een gevolg van die opgegronde verbazing en erger dan deze.

Na de val in hun gewoonte-fouten en gewoonte-zonden zijn er velen, die in plaats van onmiddellijk op te staan, zich bij voorkeur bezig houden met een verdrietelijk zelfonderzoek, met een angstig peilen der opgelopen wonden. En toch, leert ons Franciscus, niets doet ons onze gebreken langer behouden dan het ongeduld en de spijt, waarmede wij zo willen wegnemen. „Waarom anders blijven vogels en andere dieren verstrikt in de netten, waarin zij geraakten, dan omdat ze spartelen en woelen om er uit te komen en zij zich zodoende des te meer verwarren en vastwerken?"

„Wij moeten onze onvolmaaktheid dulden en meer geduld hebben met ons zelf dan met anderen, omdat wij van ons zelf het meeste last hebben".

Houd u niet teveel met u zelf bezig.

Hebt ge geen mensen gekend, die altijd over kalmte spreken, omdat zij zelf, zenuwachtig en gejaagd als ze zijn, er zó zeer behoefte aan hebben? Kent ge geen anderen, die zó verliefd en verzot zijn op de „vrede des harten", dat zij altijd staan te luisteren naar zijn kloppingen, bij het horen van die kloppingen op eens ongerust worden, en tot overmaat van ramp daarna ongerust worden over hun onrust?

Franciscus keurt dergelijke kleinzige zelfbespiegelingen beslist af; hij zegt ons: houd u niet te veel met u zelf bezig, ga eenvoudig vooruit zonder bij elke stap te reflecteren, of hij goed gezet is, verlang niet zo sterk naar zielerust en gij zult ze des te meer genieten.

Zelfs de boetvaardigheid moet in rust geschieden. Zeker, men moet zich over zijn fouten en zonden bedroeven, maar met een bedaard en kalm, niet met een „neerslachtig berouw".

„Waarom zijn velen verontrust, en ontevreden, als zij merken, dat zij misstappen hebben begaan? Omdat zij den goeden God beledigd hebben, kwaad hebben bedreven? Ook daarover wel, maar wellicht meer nog hierover, dat zij zoiets konden doen, dat zij nog zo onvolmaakt zijn, dat zij hun bedekte fouten hebben verraden, dat zij in deugd bleken achter te staan bij hun medemensen, dat anderen hun fouten gezien hebben. Al die onrust, al dat gemier, al die tranende sentimentaliteit, al dat gezeur en getreur, die lange lip, dat betrokken en lange gezicht, dat neerhangend hoofd — zij wettigen een ernstig zelfonderzoek, dat ten doel hebbe te achterhalen, of gebrek aan nederigheid niet de oorzaak is van al die miseries. De ware deemoed stemt na de val niet tot een dorre en drukkende droefgeestigheid, wijl hij niet denkt aan het eigen ik, dat zo lelijk in het gedrang en in de knel geraakte.

O die eigenliefde! Er zijn geen sluipwegen, welke zij niet kent, maar haar listigheid is niet zó sluw of onze heilige achterhaalt ze. Boos worden, omdat men zich boos heeft gemaakt; knorrig doen, omdat men zich knorrig aanstelde; zuur kijken de tweede helft van de dag, omdat men als echte zuurpruimers de eerste helft tegenover huisgenoten en vrienden gepruild heeft — wat is al die verdrietigheid anders dan een bittere vrucht van een verontruste eigenliefde.

Wees niet ruw, niet zuur, niet hard tegenover u zelf. Gij moet uw hart vergiffenis schenken, zegt Franciscus tegen zijn edele geestelijke dochter, mevrouw De Chantal, want niet uit boosheid of ontrouw, maar uit zwakheid schoot het te kort. In stede van het maar altijd door te bekijven en te beknorren, neem dat hart zachtjes in de hand, streel en bemoedig het, het heeft het niet zo kwaad gemeend. Dan krijgt dat arme hart weer moed en zal het gelijken op zekeren Antheus der Oudheid, van wien de Griekse dichters gewagen: in zijn strijd tegen Hercules werd hij nooit ter aarde geworpen, of hij sprong terstond weer op, nog krachtiger en moediger dan te voren.

Houd goede moed.

„Wat er ook gebeure, verlies de moed niet, nooit of nimmer!" Het zijn bekende woorden van Pater Roothaan. Waarom werden ze zo bekend en zijn ze zo treffend?

Roothaan moest temidden van de geestelijke oefeningen naar Rome vertrekken, waar hij tot Generaal zou gekozen worden. Hij had reeds afscheid genomen van zijn broeders en was op weg naar zijn verheven lotsbestemming, toen hij zich eensklaps omkeerde en de kamer van een retraitant binnentrad om hem die „raad van het hoogste gewicht" te geven.

De woorden „moed houden" liggen Franciscus op de lippen bestorven. Evenals Chrysostomus houdt de Bisschop van Genève die wanhoop na de val voor veel verschrikkelijker dan de overmoed in de onschuld.

Het is al zó dikwijls gezegd en daarom zal het wellicht heel weinig indruk maken „als ik het hier herhaal: wij twintigsteeeuwers zijn op sommige punten slechter, op andere beter dan de innig gelovige middel-eeuwers, maar dit hadden zij op ons voor: zij, zelfs de diepgezonken zondaars met het zwartst verleden, hadden een veel groter vertrouwen op Gods barmhartigheid, ze hadden meer geestelijke moed.

De gewetens worden van de kansel af teveel geterroriseerd

Ik weet niet, of het te wijten is aan het wrede Calvinisme en het kille Jansenisme, waarvan de geestesrichting en gemoedsstemming ons tot op het ogenblik toe veel meer te pakken hebben dan we ook maar vermoeden — maar ik stel me wel eens de vraag, of in onze tijd van de kansel af, in openbare preken en meer intieme conferenties de gewetens betrekkelijk niet te veel worden geterroriseerd en te weinig bemoedigd.

Wij mogen het wel eens tot ons beset doen doordringen, dat noch de schrift, noch de grote Vaders, noch de innigste leermeesters van het Geestelijk Leven hoofdzakelijk of ook maar grotendeels met angst-motieven op het christelijk gemoed hebben ingewerkt en de volksconsciëntie bespeeld.

Gods barmhartigheid, die den zondaar dan alleen vernietigt, als hij de zonde niet meer vernietigen kan, men leert ze kennen en savoureren uit de zalvende, zoete werken van Franciscus Salesius, den groten leraar der vertroosting en bemoediging. Aanhoudend hamert hij op hetzelfde aambeeld; als ge maar blijft vechten, zult ge ten slotte overwinnen; als ge maar moed houdt, staat uw zaak hoopvol.

Tot bevestiging het volgende verhaal, door een kloosterzuster, die ooggetuige was, opgetekend:

Een jong mens uit Chablais, die vijf jaren lang door een boze geest was bezeten, werd naar het graf gebracht van den heiligen Bisschop van Genève tijdens de behandeling van het proces zijner heiligverklaring. De bevrijding van den ongelukkige, dien men naast de overblijfselen van den Heilige veel verhoren deed ondergaan, liet zich verschillende dagen wachten. Bij een van die gelegenheden, toen de duivel zijn kreten: „Ach waarom moet ik vertrekken?" aldoor in groter woede en ontsteltenis herhaalde, riep een Zuster van de Visitatie, uit het eerste door Franciscus gestichte klooster in vervoering uit: „O, heilige Moedergods, bid voor ons! Moeder van Jezus, help ons!"

Bij die woorden verdubbelde de helse geest zijn schrikwekkend geschreeuw en krijste: „Maria! Maria! Helaas, ik heb geen Maria, neen, ik niet. Spreek die naam niet uit, hij doet mij sidderen. Ach, had ik een Maria voor mij zoals gij er een hebt voor u, ik zou niet zijn, die ik ben. Maar ik heb geen Maria!"

„De omstanders", gaat het verhaal voort, „smolten in tranen". „Ach, hervatte de duivel, „had ik één ogenblik van de vele die gij verspilt, ja het kleinste ogenblikje en een Maria, ik zou geen duivel meer zijn."

Wij die nu leven, hebben dat ogenblik, wij hebben bovendien Maria!

Bezield en bemoedigd door Franciscus' goedertieren en barmhartige geest, zullen ook de ellendigste zondaars niet wanhopen, maar dat ogenblik benutten en naar de hand van Moeder grijpen, om ze nooit meer te laten.